

14 — Udovi

Doktor je video da je rana izazvana sačmarom čim su uneli pacijenta. Naredne minute proveo je pokušavajući da pronađe arteriju i zaustavi krvarenje. Čovek je pucao sebi u nogu neposredno iznad kolena, a sada se koprcalo i vrištalo dok su zaposleni u hitnoj pomoći činili sve što mogu da ga održe u životu. Kako su sekunde tekle, čovek je bio sve mirniji i mirniji.

— Uskoro ću biti ceo. Glas na telefonu nije lagao — skliznulo je sa njegovih usana zajedno sa malo pljuvačke kada su ga napokon zakrpili i odgurali u operacionalnu salu.

Doktor je obrisao znoj i pošao da zameni krvavu odeću.

Nekoliko časova kasnije, pred kraj smene, izašao je ispred bolnice i pridružio se kliničkom psihologu koji je takođe izašao na pauzu.

— Još jedan poremećaj identiteta telesnog integriteta?

— O da — doktor je zapalio cigaretu. — Stariji čovek, sačmara. Odradilo je posao.

— Treći ove nedelje. Neverovatno. Da su bar stvarni PITI; tako bar ne bi želeli da im se udovi vrate, kao što je sada slučaj. Slušam ih svaki dan, potpuno šizofreno.

— Moraju pronaći kako je sve počelo. Nulti pacijent, ne znam ni sam.

— Do tada, ako se nastavi ovaj trend, svaki deseti čovek će odstraniti sebi ruku ili nogu.

Na putu kući, doktor je razmišljao, kao i svako veče, o uzrocima pandemije, prve mentalne od kako postoji moderna medicina. Teorije su bile najrazličitije, od genetski modifikovane hrane, terorizma pa do zagađenih voda, kao i naravno, sveprisutnog mišljenja da stres modernog

života uništava svaki gram humanosti, pa i način na koji ljudi vide svoje telo. Doktor je razmišljao, istraživači i javnost su razmišljali, a svaki dan, sve više i više ljudi pokušavalo da odstrani sopstvene udove.

Sledeći dan, jedan novinar ga je posetio.

— Razgovarao sam sa više desetina lekara, pa isto pitam i vas. Da li ste приметili da su ljudi koji su pokušali da uklone svoje udove spominjali telefonske pozive?

— Pa, da, juče je, recimo, bio hitan slučaj u kom je čovek spominjao glas na telefonu — doktor je se prisetio sličnih izjava, ali ih je pre toga otpisivao kao blebetanje u bolovima. — Bilo je i drugih, sada kada spominjete. O čemu se radi?

Novinar je pisao, a znoj mu se presijavao na čelu.

— To je sve, hvala vam — pošao je da krene, ali ga je doktor uhvatio za šaku.

— Šta ste saznali? Imate li neke informacije o poreklu pandemije?

— Pre nekoliko godina, osnovana je multinacionalna korporacija „Bioskutum“. Rade na veštačkim udovima, veoma napredne stvari, iako kažu da je sve i dalje u fazi testiranja. Neki izvori navode da je tehnologija koju koriste neverovatno napredna. Mislim... ne, ništa još ne znam. Hvala još jednom — nervozno, novinar je ustao i napustio prostoriju.

Nekoliko dana kasnije, novinar se vratio, bez leve ruke.

— Telefonom! — prepoznao je doktora i privukao ga bliže dok su još bili sami. — Planiraju da zamene sve te izgubljene udove robotskim uređajima. „Bioskutum“ izaziva auto-amputacije, ceo svet će imati njihove uređaje! A ja ću zaboraviti ovo kada se probudim. Pomozite nam!

Ubrzo, sedativi su ga učutkali. Iako uplašen, doktor nije prestao da razmišlja o njihovom razgovoru. Zato je počeo da traži informacije o toj

kompaniji, i da razgovara sa prijateljima u drugim bolnicama. Takođe, prestao je da se javlja na telefon. Pandemija nije usporavala.

Sledeći mesec, „Bioskutum“ je objavio da je uspeo da dizajnira i proizvede sledeću generaciju veštačkih udova. Nudili su neverovatne mogućnosti pokreta, ali su takođe zahtevale hiruško spajanje sa živim tkivom. Države su ove uređaje kupovale kao deo globalnog zdravstvenog programa, a većina žrtava pandemije odlučila da ih ugradi. Doktor je odlučio da je vreme da uzme ono što je saznao, i izađe u javnost, pa je pozvao nekoliko medijskih kuća. Kidnapovali su ga isto veče.

— Šta tačno mislite da znate? — osoba se nalazila ispred snažnih reflektora, i za doktora bila sam crn obris.

— Kako to radite? — doktor je drhtao, ali očajnički želeo da sazna istinu. — Naterate ljude da učine tako nešto?

— Tehnika kratkoročnog uslovljavanja, veoma kompleksna stvar. Ukratko: dobili smo poruku iz svemira pre nekog vremena. Druga vrsta, koliko razumemo, bazirani na ugljeniku. U njoj, osim raznih, čudesnih tehnologija, nalazilo se i upozorenje. Pokušavaju da nam pomognu, budući da je invazija neminovna.

— Pandemija nije slučajnost. Dali su nam je vanzemaljci? To hoćete da kažete?

— Nikako, oni samo hoće da nam daju šansu. Recimo da smo sada deo iste galaktičke koalicije. Pozivi indukuju potrebu za amputacijom. To je jedini način da se spremimo, a možemo to da učinimo samo krišom. Na kraju, ni vi mi sada ne verujete.

— Hoćete li me ubiti?

— Nećemo. Biće nam potreban svaki čovek, ako želimo da preživimo kao vrsta. Ipak, ako počnete, vi i drugi, naravno, da privlačite pažnju, samo ćete nam zakomplikovati proces. A nemamo puno vremena.

Smatrajte da je ovo mobilizacija — video je da osoba stavlja slušalice. — Na stolu se nalazi mačeta.

Doktor je pogledao u pravcu u kom je čovek pokazivao, a zatim čuo kratku poruku. Odmah je uvideo da imao neodložnu potrebu da odstrani svoju desnu podlakticu, a da na njeno mesto mora da dođe nešto što će pomoći da se zaštite svi ljudi na svetu.

*

Laserski snop prosekao je kroz ruševine, a doktor zalegao iza komada armiranog betona. Neprijateljski vojnik, stvorenje nalik na oktopoda, tražilo ga je u kršu. Doktor je provirio preko ivice, a zatim zapucao. Njegov snop bio je precizniji, a neprijatelj se sručio poput debla.

Pažljivo se izvukao iz tog sektora, i vratio u bazu. Svuda, činilo mu se, trajale su borbe. U bunkeru, pronašao je prvu osobu sa robotskom nogom i zatražio da mu dopuni baterije laserskog pištolja. Kada se uverio da je oružje napunjeno, sklopio je uređaj nazad u šaku.